

HỒI THỨ MƯỜI MỘT

NHỮNG ÁNG MÂY MỜ

Chờ Trầm Lãng đặt Chu Thất Thất nằm yên, Kim Vô Vọng khẽ liếc Hoa Nhị Tiên và hỏi gần từng tiếng :

- Bây giờ Trầm huynh định xử trí như thế nào?

Nhìn tia mắt rợn lạnh của Kim Vô Vọng, Hoa Nhị Tiên chợt muốn run.

Bây giờ mặt trời đã lên cao, bà ta mới nhận rõ mặt Kim Vô Vọng, một gương mặt kỳ dị.

Mắt mũi tai miệng của hắn, nếu rút ra từng thứ thì cũng giống như mọi người không có gì khác cả, nhưng nếu ráp lại cho thành một bộ mặt - như mặt của Kim Vô Vọng - thì thật là không giống một ai.

Hai vành tai, một lớn một nhỏ, cặp chân mày bên đậm bên nhạt, lỗ mũi y như một trái mật treo, cặp môi mỏng như lá lúa, đôi mắt cách xa nhau gần một gang tay, mắt bên trái tròn xoe như lục lạc, mắt bên phải lại bẹt ra ba góc... có lẽ khi đắp bộ mặt hắn, tạo hoá lơ đãng đã đem mỗi thứ ở một con người khác ráp thành một bộ.

Bộ mặt đó, nếu giữa đêm khuya khoắt, đàn bà con gái thấy thì nhất định sẽ bật ngựa ra chết giấc!

Hoa Nhị Tiên vốn không muốn nhìn bộ mặt đó, nhưng day chỗ khác chỉ một giây là như có cái gì bắt buộc phải liếc dòm chừng.

Câu hỏi của Kim Vô Vọng làm cho bà ta nổi giận muốn mắng cho hắn một trận cho bỏ cái tật "gánh bàn độc mướn", nhưng mắng người ta thì phải ngó mặt, chứ chẳng lẽ mắng bông lông? Thế nhưng cứ liếc lại là y như không nói ra tiếng!

A Đỗ thì càng lấy làm lạ cho vị chủ nhân của mình, từ trước đến nay nó chưa từng thấy Kim Vô Vọng xem ai ra gì, thế mà không biết tại sao hôm nay lại có vẻ coi trọng Trầm Lãng quá.

Nghe Kim Vô Vọng hỏi, Trầm Lãng mỉm cười :

- Nếu đổi lại địa vị tôi bây giờ, thì Kim huynh xử trí ra sao?

Kim Vô Vọng lạnh lùng :

- Giết thì chẳng ích gì, mang theo thêm mệt, cứ bỏ mặc bà ta ở đó!

Hoa Nhị Tiên hoảng hốt kêu lên :

- Người... người bỏ ta ở đây thôi thì giết ta cho rồi !

Thật ra hoàn cảnh của Hoa Nhị Tiên bây giờ thật là nguy hiểm, sức lực chưa hồi phục, quần áo lại mỏng manh, ở đây, nếu không bị cường địch sát hại thì cũng sẽ bị tuyết rơi lạnh chết!

Kim Vô Vọng cười nhạt :

- Thì ra "Chưởng trung thiên ma" cũng biết sợ chết ! Này, cầm lấy !

Vừa nói vừa cởi sợi dây đai quăng tới..

Hoa Nhị Tiên đón bắt, nhưng không rõ được dụng ý của hắn.

Trầm Lăng mỉm cười :

- Kim huynh đã tha cho bà đó, hãy buộc dây vào rồi Kim huynh sẽ giúp cho một tay!

Kim Vô Vọng nói :

- Trầm huynh đã không có ý sát hại bà ta, thôi thì chỉ còn cách phải mang bà ta đi vậy!

Hoa Nhị Tiên hiểu ra, vội buộc sợi dây vào cánh tay. Suốt một đời ngạo nghễ, vị "Thiên Ma" này tưởng rằng không biết sợ chết là gì, không dè đến lúc mà cái chết gần kề bà ta mới phát hiện ra rằng nói thì dễ nhưng làm thì quá khó!

Kim Vô Vọng gật đầu :

- Trên đời từ xưa tới nay, cái khó khăn nhất vẫn là cái chết. Hoa Nhị Tiên sợ chết, tại hạ để đâu lại không sợ? Trầm huynh đã buông tha cho tại hạ, lẽ đâu tại hạ lại vong ân bội nghĩa? Bây giờ Trầm huynh đi đâu, tại hạ xin làm kẻ tùy tùng!

Trầm Lăng cười :

- Nếu không tin Kim huynh là kẻ đại trượng phu ân nghĩa phân minh, thì làm sao yên tâm để đối đãi với Kim huynh như thế?

Chàng xốc lấy Chu Thất Thất, Kim Vô Vọng nắm sợi dây cho Hoa Nhị Tiên nương lấy theo sau. Tuy hai người chưa thi triển khinh công nhưng cũng đủ làm cho Hoa Nhị Tiên theo muốn hụt hơi.

Dọc theo đường vắng lặng, muông thú cũng không thoáng bóng, nhưng trên mặt đất thì lại có nhiều dấu chân loạn xạ... đúng là dấu của bọn Phương Thiên Lý.

Tuy như thế, Trầm Lăng vẫn phân biệt được hai hàng xuôi ngược khác nhau. Dấu đi về phía cổ mộ thì rất cạn, cơ hồ không thấy và khoảng cách khá dài, còn dấu từ cổ mộ trở ra, thì lại vừa sâu vừa nhạt. Chúng tỏ bọn Phương Thiên Lý, Triển Anh Tông lúc tới thì dồi dào sức lực, mà lúc về thì đã mang nặng nội thương.

Trầm Lăng hơi suy nghĩ và quay lại mỉm cười :

- Kim huynh thủ đoạn thật là cao minh!

Kim Vô Vọng ngo ngoe ngác :

- Trầm huynh nói thế là thế nào?

Trầm Lăng nói :

- Tại hạ vốn sợ nhóm Phương Thiên Lý sẽ trở lại tìm Chu cô nương để báo thù, nhưng bây giờ biết thương thế của họ, tại hạ cũng yên tâm!

Kim Vô Vọng trở mặt :

- Tại hạ chưa hề làm cho họ bị thương!

Trầm Lăng giật mình.

- Nếu bọn Phương Thiên Lý không bị thương do Kim Vô Vọng thế thì ai làm cho họ bị thương? Kim Bất Hoán thì nhất định không thể hại họ được!

Càng suy nghĩ, chàng càng lấy làm khó hiểu, bước chân cũng chậm dần.

Tuy nhiên, họ cũng vượt được một khoảng đường khá xa và thỉnh thoảng từ phía trước mặt họ có bóng người đi lại.

Bóng đi tới rất lạ, ban nãy khi thấy chỉ là chấm xam xám, thoáng cái đã đến sát bên, và khi nhận ra, Trầm Lăng hết sức ngạc nhiên, vì người ấy là con gái của Loạn Thế Thần Long, vợ của Thiết Hoá Hạc : người đẹp mặt sẹo!

Nàng bỗng cô bé Đình Đình trên tay, sắc mặt nàng khẩn trương hoảng hốt.

Vừa thấy Trầm Lăng, y như gặp được thần nhân, nàng dừng lại vừa thở vừa hỏi :

- Công tử có gặp chồng tôi không?

Trầm Lăng biến sắc :

- Thiết huynh cũng chưa về sao?

Người thiếu phụ lắc đầu :

- Không có tin tức gì cả!

Trầm Lăng vội hỏi :

- Phương Thiên Lý, Thăng Vinh.

Trầm Lăng chưa nói dứt, thiếu phụ đã ngắt lời :

- Mấy người ấy không phải đã đi cùng với công tử vào thám hiểm cổ mộ sao?

Trầm Lăng càng kinh hãi :

- Bọn họ cũng chưa về à?

Trầm Lăng biết đã có biến rồi. Chàng biết Thiết Hoá Hạc rất lo lắng cho vợ con, sau khi ra khỏi cổ mộ nhất định sẽ gấp rút trở về khách điểm, nhưng nếu thế này thì chắc chắn họ Thiết đã gặp nạn rồi.

Và điều lạ nữa là tại sao bọn Phương Thiên Lý biệt tích? Không trở lại khách điểm thì họ đi đâu?

Thấy đáng sắc Trầm Lăng, người thiếu phụ càng lo sợ, nàng nắm lấy áo chàng :

Thiết Hoá Hạc làm sao? Hay là...

Trầm Lăng trầm tĩnh :

- Thiết tẩu hãy bình tĩnh, chuyện này.

Chàng ngừng nói, vì vừa kịp phát giác một chuyện lạ khác nữa.

Trên mặt tuyết có một hàng dấu chân đi về phía ngôi cổ mộ, nhưng không hiểu tại sao lại đứt mất ở giữa đường? Dấu chân chỉ tới đấy rồi không thấy nữa.

Không, không đúng...

In như là dấu chân từ ngôi mộ cổ đi về, mà chàng nghĩ là dấu của bọn Phương Thiên Lý lúc này tới đây vụt biến mất, khi giao nhau với dấu chân nhỏ từ phía trước mặt đi lại.

Trầm Lăng giật mình quay trở lại.

Kim Vô Vọng trầm trầm sắc mặt.

Đình Đình ôm cổ mẹ khóc hu hu.

Họ cùng theo sau Trầm Lăng quay trở lại được một khoảng xa xa, chợt nghe Trầm Lăng kêu lên :

- Đây rồi!

Kim Vô Vọng cúi mặt quan sát, thấy dõ dấu chân từ cổ mộ đi về Tất Dương đến đây vụt loạn xạ và biến mất.

Y như là đám người vừa đến đây vụt bay bổng lên trời!

Thiếu phụ mặt sọc ngo ngạc :

- Chuyện chi đã xảy ra?

Trầm Lăng nói :

- Thiết huynh cùng với bọn Phương Thiên Lý, Nhất Tiểu Phật nhất định khi thoát hiểm nơi cổ mộ, họ sẽ quay về khách điểm Tất Dương. Nhưng... nhưng tại sao lại đến đây là mất dấu?

Mọi người cảm thấy sự việc đã trở nên trầm trọng, bởi chuyện mất tích đoàn người tại đây.

Trầm Lăng cau mặt cắn môi, lặng người không nói.

Thiếu phụ mặt sẹo cố quan sát dấu chân, rõ ràng không thấy tới, không thấy trở lại mà cũng không thấy rẽ sang trái phải gì cả...thật là điên đầu, họ đâu có cánh mà bay!

Nàng tuy hết sức trầm tĩnh, nhưng càng xem càng sợ sệt, hai chân bủn rủn không nói được tiếng nào...

Kim Vô Vọng khẽ liếc Trầm Lăng, cả hai người bình thời xét đoán sáng suốt lắm, thế nhưng bây giờ cũng tịt, không làm sao đoán được chuyện gì đã xảy ra!

Họ vốn là những kẻ không mê tín, nhưng bây giờ cũng phải cảm thấy chuyện xảy ra y như quỷ lộng.

Thiếu phụ mặt sẹo rung rung nước mắt :

- Thiếp bây giờ rối loạn cả tâm trí, xin công tử giúp cho để giải quyết vấn đề.

Trầm Lăng gật gù :

- Trong vấn đề này nhất định có một âm mưu đáng sợ, tuy vậy, Thiết tẩu xin cứ bình tĩnh.

Thình lình nghe một giọng nói khàn khàn :

- Thiết đại tẩu đừng tin lời hắn, kẻ đi với hắn đó là môn hạ của Khoái Lạc Vương, cũng là người làm ma làm quỷ trong ngôi cổ mộ. Họ Trầm đã cùng hắn kết thân, Thiết đại ca, Phương đại hiệp đã bị họ giết rồi, tôi xin làm chứng việc đó!

Giọng nói khao khao như vẹt đục, đúng là giọng nói của Kim Bất Hoán. Hắn núp ở một tàng cây gần đó nói vọng ra.

Bên hắn còn có mấy người nữa, đó là "Bất Bại Thần Kiếm" Lý Trường Thanh, "Khí Thôn Ngưu Đầu" Liên Thiên Vân và những kẻ "tiếc lời nói hơn vàng": ba anh em nhà họ Lãnh.

Nguyên Lý Trường Thanh nghe tin thành Tất Dương có nhiều chuyện lạ, cho nên suốt đêm đi đến đây thăm dò, thừa cơ lại gặp Kim Bất Hoán.

Ngay lúc đó, Lý Trường Thanh thì còn giữ được chút bình tĩnh, nhưng Liên Thiên Vân đã sôi máu nóng gầm lên :

- Thảo nào anh em chúng ta không đoán được lai lịch gã họ Trầm, té ra hắn là chó săn của tên Khoái Lạc Vương... Lãnh Đại, Lãnh Tam, đừng để cho hắn thoát!

Thiếu phụ mặt sọc hoang mang... nàng chưa dám chắc lời lẽ của Kim Bất Hoán là thực hay giả. Nhưng khi nghe Nân Nghĩa trang chủ lên tiếng, nàng vụt nghiêng răng vung tay nhắm giữa ngực Trầm Lăng đẩy ra một chưởng...

Chưởng thế của nàng thật là kỳ diệu, mà chưởng lực lại quá hùng hồn, so với "Chấn Sơn Chưởng" Hoàng Phủ Tung, còn hơn thập bội....

Tuy bận ôm Chu Thất Thất, nhưng Trầm Lăng vẫn tránh qua một cách lẹ làng... chàng biết rằng bây giờ dù có trăm miệng cũng không cãi lại.

Kim Bất Hoán được nước dồn tới :

- Thấy không, hần phải thừa nhận chứ, Thiết đại tẩu, đừng nể nang gì cả...

Và quay sang Liên Thiên Vân, gã nói luôn :

- Liên lão tiên bối, xin giúp một tay...

Liên Thiên Vân quắc mắt :

- Ta đâu phải hạng lấy đông thắng ít!

Kim Bất Hoán cười nhạt :

- Đối với hạng người ấy thì còn nói gì đến chuyện đại nghĩa võ lâm? Liên lão tiên bối hãy xem cái người ngồi lùn xùn kia là ai?

Tay chỉ của Kim Bất Hoán làm cho Liên Thiên Vân chú ý, và ông ta dùng dùng nổi giận gầm lên, nhảy tới...

Kim Vô Vọng tràn mình chặn ngang trước mặt.

Liên Thiên Vân tròn tròn đôi mắt :

- Người là ai?

Kim Vô Vọng chăm chăm tia mắt lạnh lùng không nói.

Liên Thiên Vân càng giận dữ, vung tay đánh tới.

Kim Vô Vọng đưa nhẹ tay lên một vòng, hoá giải ngay chưởng lực đối phương.

Liên Thiên Vân đánh luôn năm lượt, Kim Vô Vọng khoa lẹ đôi tay, đều nhắm chặt vào mạch môn họ Liên và chân vẫn đứng y không nhúc nhích.

Liên Thiên Vân đỏ mặt tía tai :

- Hoa Nhị Tiên là gì của người?

Kim Vô Vọng lạnh lùng :

- Họ Hoa với ta không can hệ tí nào cả, nhưng Trầm công tử đã gởi gắm cho ta thì không một ai có thể đụng tới được!

Tuy bị lạnh vì sức yếu, nhưng về mặt Hoa Nhị Tiên vẫn lộ niềm cảm kích.

Liên Thiên Vân râu tóc dựng ngược lên, chỉ trong nháy mắt đánh luôn ra chín chưởng.

Mặc dù tại trận Hoành Sơn, Liên Thiên Vân bị hao tổn chân lực hết nửa phần, nhưng quyền ông tung ra vẫn cực kỳ uy mãnh.

Kinh lực phát ra làm cho tuyết đông trên mặt đất vấy tung ra bốn phía. Kim Vô Vọng vẫn đứng yên một chỗ đối đầu.

Lý Trường Thanh đứng ngoài quan sát, càng xem ông càng hết sức lạ lùng. Vừa kinh dị bởi võ công của Kim Vô Vọng, vừa kinh dị bởi lối khinh thân kỳ diệu của Trầm Lăng, tuy bận ôm một người mà tránh né sự tấn công một cách thần tình, sự xê dịch gần như không đụng đất.

Và cho dù cách đánh của thiếu phụ mặt sẹo có dữ dằn, công lực của nàng cũng không phải tầm thường, nhưng vẫn không làm sao động tới chéo áo chàng được!

Kim Bất Hoán thì xem không chớp mắt, người ta càng đánh sống chết với nhau, hấn càng như mỏ cò trong bụng, và kêu lên :

Lãnh Đại, Lãnh Tam, xông ra phụ đi chứ...

Hắn nói chưa dứt thì một luồng kinh lực đã bay vù tới mặt, chiếc móc sắt nơi cánh tay cụt của họ Lãnh chớp ngời.

Kim Bất Hoán nhảy tránh như khi, la lên :

- Làm cái gì vậy?

Lãnh Tam gằn gằn :

- Người mà sai khiến ta à?

Chỉ có sáu tiếng, mà in hình như cảm thấy quá nhiều, gã ngậm miệng lại hừ hà trong cổ họng.

Kim Bất Hoán trừng trừng đôi mắt nhưng cũng không biết phải làm sao.

Lúc bấy giờ trên đấu trường đã trải qua mấy mươi chiêu. Trầm Lăng và Kim Vô Vọng chỉ thủ và tránh chứ không đánh trả. Trầm Lăng có phần hơi mệt, nhưng cũng may thiếu phụ lại cũng bị vướng bận cô bé Đinh Đinh, cho nên chàng tránh né cũng không khó khăn lắm.

Bên kia, Kim Vô Vọng cũng không phải thua sút Liên Thiên Vân, nhưng chỉ thủ mà không công cũng đã làm trở ngại không ít, trừ khi võ công đôi bên chênh lệch thật xa, chứ nếu không thì rất khó lòng cầm cự.

Lý Trường Thanh gật gù lẩm bẩm :

- Người thiếu phụ này chắc là Liễu Bạt Phong, con gái của Loạn Thế Thần Long đây.. võ công của nàng không thua kém "Hoa Đôn Ngọc Nữ", như thế Thiết Hoá Hạc chồng nàng chắc có lẽ cũng là hạng phi thường... giang hồ hẳn còn nhiều anh hùng hào kiệt, không biết gã thiếu niên họ Trầm là ai?...

Từ trước đến sau Trầm Lăng vẫn chưa đánh ra một chiêu nào, cho nên Lý Trường Thanh không làm sao có thể chiêm nghiệm môn phái, và nhìn qua phía Kim Vô Vọng, ông ta càng thắc mắc.

Ngay lúc đó, chợt thấy thiếu phụ mặt sẹo Liễu Bạt Phong vùng thối lui lần lần, nàng tấn công đến lúc mồ hôi đầm ướt, ngực nàng phập phồng hơi thở dồn dập, thế mà vẫn không chạm được một góc áo của Trầm Lăng.

Nàng tức tối thét lên :

- Tại sao ngươi... ngươi không đánh trả?

Trầm Lăng lắc đầu :

- Tại hạ cùng phu nhân vốn không thù oán gì thì đánh trả làm sao?

Liễu Bạt Phong thắc mắc :

- Đừng có hàm hồ, nếu ngươi không hành động mờ ám, thì họ đi đâu tại sao ngươi không nói rõ.

Nàng nghiêng răng tiếp :

- Được, được rồi...

Và nhẹ đặt con xuống...

Đình Đình từ nãy giờ sợ quá khóc rung rức, bây giờ thấy mẹ đặt xuống, cô bé càng hoảng hồn khóc thét lên.

Liễu Bạt Phong liếc con rồi lại liếc Trầm Lăng, nàng cũng vụt rơi nước mắt... và nàng lại bỗng xốc con lên...

Trầm Lăng ngược mặt khẽ thở dài :

- Sự thực chưa rõ, phải trái chưa phân, phu nhân bảo tại hạ làm sao xử trí? Nếu phu nhân bằng lòng để cho tại hạ trong thời gian nửa tháng, tạ hạ nhất định dễ tìm ra tung tích của Thiết đại hiệp.

Liễu Bạt Phong ngẩng mặt nhìn chàng trên trời...

Kim Bất Hoán định đốt thêm, nhưng bắt gặp tia mắt lạnh như băng của Lãnh Đại, Lãnh Tam xói ngay mặt làm cho gã nín luôn.

Hồi lâu, Liễu Bạt Phong vụt nói với Trầm Lăng :

- Được rồi, ta đợi các hạ ở Tất Dương thành.

Trầm Lăng quay qua phía Lý Trường Thanh :

- Lý lão tiên bối định sao?

Suy nghĩ một lúc, Lý Trường Thanh mỉm cười :

- Tôi thấy anh em nhà họ Lã hơi có cảm tình với các hạ, có lẽ cũng không muốn giao đấu, chỉ trừ tam đệ của ta "à, à..." có lẽ các hạ nên giao Hoa Nhị Tiên lại là ổn cả!

Trầm Lăng nghiêm giọng :

- Tại hạ đảm bảo bà ta không phải là hủ thủ trong vụ án nhà Kim Chấn Vũ.

Đang tấn công Kim Vô Vọng, Liên Thiên Vân nghe thấy, quát lớn :

- Mốc xì, chính ta đã tự đến nơi đó...

Trầm Lăng chận ngang :

- Tiên bối nên biết rằng hiện nay có rất nhiều môn võ cộng tuyệt truyền đã xuất hiện trên giang hồ, tiên bối cũng nên biết "An Dương Ngũ Nghĩa" đã chết dưới "Tử Sát Thủ" nhưng Thiết Hoá hạc vẫn không có giết người...

Ngưng lại để lấy giọng, chàng nói tiếp :

- Bây giờ tại hạ không sợ gì chuyện để Hoa Nhị Tiên ở lại, nhưng tiên bối phải bảo đảm với tại hạ rằng trước khi sự việc rõ ràng, tiên bối không được để bà ta bị làm hại!

Lý Trường Thanh vuốt râu suy nghĩ và nói :

- Được rồi, lão phu để cho các hạ thời hạn nửa tháng, sau đó các hạ hãy đến Nhân Nghĩa Trang...

Và ông day qua Liễu Bạt Phong :

- Phu nhân cũng nên đến Nhân Nghĩa trang mà đợi ...

Liễu Bạt Phong lau nước mắt gạt đầu.

Lý Trường Thanh gọi lớn :

- Tam đệ hãy dừng tay!

Liên Thiên Vân đánh nốt một quyền và lui lại, nhưng tia mắt hần học vẫn nhìn chằm chập vào mặt Kim Vô Vọng.

Kim Vô Vọng ngửa mặt nhìn trời làm như không thấy.

Kim Bất Hoán không dừng được nữa, hắt la lên :

- Cho Trầm Lăng đi thì được, còn tên kia là bộ hạ của Khoái Lạc Vương, không nên tha hắt.

Trầm Lăng cười mỉa :

- Các hạ liệu giữ nổi người ấy không?

Kim Bất Hoán hơi nghẹn :

- À...à...

Trầm Lăng gằn từng tiếng :

- Bất luận có phải là môn hạ của Khoái Lạc Vương hay không, nhưng nếu các vị đã để cho tại hạ đi, thì đừng nên làm khó vị nhân huynh này, nếu không có vị này giúp đỡ, tại hạ khó mà tìm ra sự thật!

Lý Trường Thanh thở dài :

- Vị huynh đài ấy nếu muốn đi, thì cũng không ai ngăn cản.

Và ông khoát tay :

- Chuyện coi như đã quyết định, không có gì phải nói nhiều, xin phiền Thiết phu nhân đỡ hộ lấy Hoa lão bà bà...

Trầm Lăng vòng tay nhìn anh em họ Lãnh mỉm cười, gương mặt khô khốc của họ cũng thoáng lên một ánh cười, nhưng khi liếc qua Kim Bất Hoán thì họ lại lạnh tanh trở lại.

Kim Bất Hoán nhăn mặt lùi ra xa, hắt không dám nói gì thêm nữa.

Lý Trường Thanh khẽ liếc qua hắt và lắc đầu thở ra.

Chờ cho họ đi khuất, A Đỗ đưa ngón tay cái lên trước mặt nói lớn :

Trầm công tử là người bạn tốt đấy nhé, trong lúc nguy nan cũng quyết không bỏ sư phụ tôi, hèn gì sư phụ tôi đặc biệt với công tử quá.

Dùng hai tiếng "đặc biệt", chú bé muốn nói Kim Vô Vọng chưa từng đối xử với ai như thế bao giờ...

Trầm Lăng mỉm cười :

- Chú bé ngoan quá... chú nên biết chính trong lúc hoạn nạn mới thấy được tình bằng hữu chứ!

A Đỗ nhăn mặt :

- Nhưng tôi không biết tại sao... tại sao công tử lại để cho cái thằng Kim...Kim gí một mắt đó xảy đi?

Trầm Lăng lắc đầu :

- Bây giờ chưa phải lúc tính chuyện hần.

Và chàng vụt hỏi Kim Vô Vọng :

- Có một điều tại hạ muốn hỏi Kim huynh...

Như đã biết trước câu hỏi, Kim Vô Vọng đáp liền :

- Trong số Tứ Bá gọi là sứ giả của Khoái Lạc Vương chỉ có mỗi mình tại hạ vào Trung Nguyên trước, tuy nhiên, tại hạ chưa từng mạo danh Hoa Nhị Tiên để làm bất cứ việc gì, chuyện tàn sát Kim Chấn Vũ tại hạ hoàn toàn không biết!

Trầm Lăng hết sức kinh ngạc, không phải vì chuyện họ Kim biết trước câu hỏi, mà vì câu trả lời của ông ta. Chàng lặng đi một lát và lẩm bầm :

- Thế thì cả nhà Kim Chấn Vũ bị ai giết? Trừ người của Khoái Lạc Vương ra, trong thiên hạ vẫn còn có người biết độc môn của Hoa Nhị Tiên sao?...

Kim Vô Vọng gật gật đầu :

- Còn nữa chứ, còn "Tử Sát Thủ" nhị truyền của Loạn Thế Thần Longnữa, môn hạ của Khoái Lạc Vương chỉ có một người luyện được thôi, ngoài người ấy ra không ai biết cả! Mà người ấy thì hiện giờ còn ở ngoài miền Ngọc Môn Quan xa lắc xa lơ, vậy thì dấu "Tử Sát Thủ" làm chết anh em An Dương Ngũ Nghĩa là của ai? Điều đó tại hạ cũng hoàn toàn bí lối!

Trầm Lăng giật mình :

- Ồ, tại hạ những tưởng anh em "An Dương Ngũ Nghĩa" chết từ ngôi mộ cổ, nhưng nếu không do Kim huynh thì trong ngôi mộ cổ còn có người khác nữa sao? Người đó là ai? Làm sao biết được độc môn đó chứ?

Kim Vô Vọng khẽ lắc đầu :

- Cuộc thế càng lúc càng thêm phức tạp, có lẽ thời kỳ đại loạn đã đến nơi rồi!

Trầm Lăng thở dài buồn bã :

- Hoả Hải Nhi chưa biết thất lạc về đâu, bọn Thiết Hoá Hạc với hơn mười cao thủ bỗng không lại mất tích. Tàn sát gia đình Kim Chấn Vũ mà hung thủ hãy còn mịt mù... trên giang hồ, ngoài cánh Khoái Lạc Vương, lại còn có người biết được nhiều bí thuật thất truyền... tất cả những việc đó bao hàm một bí mật trọng đại, một cuộn tơ rối không có lấy nửa mối để phăng dò, mà với kỳ hạn nửa tháng thì thật là vô vọng!

Câu chuyện thật là đáng rơi nước mắt nếu đối với người khác, nhưng suy nghĩ một giây, Trầm Lăng lại bật cười :

- Bây giờ hãy còn mười lăm ngày nữa, thế mà đệ đã bắt đầu ưu tư, thì quả là làm trò cười trước mặt Kim huynh!

Thấy Kim Vô Vọng đứng sững như bị mất hồn, Trầm Lăng hơi ngạc nhiên nhìn chằm chằm. Đôi mắt hai người lại dời xuống chỗ những dấu chân, cả hai vụt ngồi ngồi ánh mắt đi nhanh về phía ngôi mộ cổ.

A Đồ ngạc nhiên :

- Trở lại làm gì thế?

Trầm Lăng nói :

- Những người đó không thể bay lên trời hay chui xuống đất, nhưng dấu chân lại mất ở đây, nếu không phải là họ trở lại thì họ đi đâu?

A Đồ chợt hiểu ra :

- Phải rồi, họ theo dấu chân cũ mà trở lại thì ai biết nổi, à, thảo nào dấu chân đã sâu mà lại còn lộn xộn, nhất định là họ bước lên đến hai lần.

Kim Vô Vọng có vẻ băn khoăn :

- Chỉ có một chuyện hơi khó hiểu là những người này làm thế có dụng ý gì? Tự nhiên là họ muốn loà mắt người khác, nhưng như thế là họ định lừa ai?

Trầm Lăng nói :

- Có thể là họ muốn lừa tại hạ và Kim huynh, nhưng một điều khác lạ là tại sao Thiết Hoá Hạc lại chưa gặp vợ con? Hay là...

Kim Vô Vọng chợt sáng mắt lên chỉ dấu chân từ Tất Dương đi lại :

- Hay là những người này bị một kẻ khác điều khiển? Kẻ này chế ngự họ, bắt họ đi và làm thế để ai muốn tìm sẽ bị rối? Nhưng... nhưng số mười mấy cao thủ ấy bị kẻ này chế ngự, chẳng những bị hấn buộc phải theo, mà lại buộc theo bằng cách đi thụt lui dẫm trên những dấu cũ thì quả là một việc quá sức!

Trầm Lăng gật đầu :

- Người nào khác thì còn chẳng nói chi, chứ với việc Thiết Hoá Hạc mà bỏ vợ con thì rất là khó nghĩ. Trừ phi con người này có một thủ đoạn làm cho thần trí họ bị mất, thủ đoạn gọi là "thôi miên thuật!"

Kim Vô Vọng vỗ tay :

- Thôi đúng rồi, chỉ có cách ấy thôi, chứ cho dù võ công bằng trời cũng không thể nhất thời buộc đám hào kiệt võ lâm này tuân theo răm rắp như thế!

Hai người vừa đi vừa bàn, vừa chăm chú tìm tòi trên mặt tuyết, chỉ phút chốc đã đến gần ngôi cổ mộ. Cả hai cùng dừng lại nhìn xuống đất.

Kim Vô Vọng nói :

- Thụt lùi đến đây y như là họ lên một cỗ xe, sau xe có cột một trục cây, đầu ngựa, đầu bánh xe bị trục cây ấy lấp mất.

Chỉ trong phút chốc, tất cả bí mật kỳ dị đều bị hai người khám phá, cả hai mừng rỡ lộ ra ngoài mặt.

Nhưng sau đó Kim Vô Vọng lại cau mày :

- Con người này hành sự chu đáo quá, lại có thể chế ngự một lượt mười mấy cao thủ. Tại hạ thực nghĩ không ra trên giang hồ có người nào lợi hại như thế?

Vừa gỡ được mối đầu, bây giờ lại đến khúc đuôi, đôi mày Trầm Lăng cũng cau chặt lại :

- Kim huynh có biết trong thiên hạ ai chuyên dùng "thôi miên thuật"?

Không do dự, Kim Vô Vọng đáp ngay :

- Mộng Vân tiên tử

Trầm Lăng "À" lên một tiếng thật dài :

- Đúng rồi, Mộng Vân tiên tử. Năm xưa người này đã dùng "Thiên Vân Ngũ Hoa Cầm" và "Mê Hồn Thôi Miên Thuật" làm cho danh chấn giang hồ, không biết bao nhiêu cao thủ võ lâm đã phải quỳ dưới chân mình. Chỉ có điều "Thiên Vân Ngũ Hoa Cầm" quá tàn độc, nên người ta chỉ nhớ đến "Vân" mà quên mất "mộng".

Kim Vô Vọng nói :

- Nhưng... nhưng Mộng Vân tiên tử đã chết lâu rồi!

Trầm Lăng lắc đầu :

- Tử Ngọc Quan có thể sống trong tiếng chết, thì tại sao Mộng Vân tiên tử lại không?

Và chàng móc túi lấy chiếc lệnh bài trao ra... Kim Vô Vọng kêu lên :

- Thiên Vân Lệnh!

Trầm Lăng gật đầu :

- Đúng, đó là lệnh bài của Mộng Vân tiên tử ừm để hiệu triệu quần ma.

Kim Vô Vọng hỏi :

- Trầm huynh bắt gặp ở đâu?

Trầm Lăng nói :

- Trên chiếc ghế đá chỗ miệng hầm vào cổ mộ. Lúc đầu tại hạ tưởng nó là của Kim huynh, nhưng như thế này thì có lẽ người bỏ lệnh bài này trên ghế chính là kẻ đã dùng "Tử Sát Thủ" hại anh em An Dương Ngũ Nghĩa và bây giờ bắt bọn Phương Thiên Lý đi chắc cũng là người này!

Kim Vô Vọng tái mặt :

- Người này có mặt nơi cổ mộ mà tại hạ lại không hay biết... nhưng chắc rằng nhất cử nhất động của tại hạ, cũng đều lọt vào ánh mắt y... nhưng y là ai? Chẳng lẽ đó chính là Mộng Vân tiên tử?

Nghĩ đến việc có một hay nhiều kẻ như ma quỷ không bóng không hình ẩn hiện rình mò hành động của mình, Kim Vô Vọng bất giác nghe ớn lạnh.

Trầm Lăng nói :

- Người ấy có phải là Mộng Vân tiên tử hay không, Mộng Vân tiên tử có phải đã xuất hiện giang hồ hay không? Thật là một việc quá mơ hồ.

Việc bắt Thiết Hoá Hạc và bọn Phương Thiên Lý thì lại càng mơ hồ hơn nữa. Hung thủ tàn sát gia đình Kim Chấn Vũ là ai? Có phải Mộng Vân tiên tử hay không? Tất cả đều phải rõ ràng trong nửa tháng. Khó khăn quá, không biết Kim huynh có vui lòng trợ giúp cho tại hạ hay không?

Kim Vô Vọng đáp bằng một giọng khẳng khái :

- Đã gặp nhau tình cờ, lại tình cờ nảy sinh mối buộc ràng khẳng khít, tại hạ nguyện sẽ cùng Trầm huynh sát cánh tìm cho ra việc mờ ám này.

Trầm Lăng nói :

- Chúng ta sau này là bạn hay thù, tạm thời không nên bàn tới, bây giờ Kimhuynh đã nói thế thì chúng ta hãy cùng đi.

Hai người bèn tìm cành lá quét qua lớp tuyết, quả nhiên có lò mờ dấu ngựa...

Kim Vô Vọng mừng rỡ :

- May quá, dấu ngựa đi về tây.

Trầm Lăng cau mày :

- Nếu nhằm chỗ có người để hỏi thăm còn đỡ, đi về hướng Tây là theo nẻo Thái Hành sơn, dọc theo con đường này là đồng hoang rừng núi, thật khó dò tìm!

Kim Vô Vọng nói :

- Họ đông người, xe ngựa lại chở nặng, không thể nào đi lẹ được đâu, chúng ta cứ đi cho mau một chút có thể nội trong ngày nay theo kịp.

Nhưng thật ra thì không như thế. Hai người đi riết đến chiều tối vẫn không thấy dấu ngựa xe gì cả. Bất cứ gặp ai, Kim Vô Vọng cũng để một mình Trầm Lăng hỏi thăm, bởi tướng mạo họ Kim kỳ cục quá, sợ người ta không dám trả lời.

Nhưng rút cuộc cũng không hỏi được gì cả. Có người không thấy gì hết, có người nói thấy xe ngựa đi qua, nhưng hỏi kỹ về xe ngựa thì họ lại ngơ ngáo ngáo.

Trời sẩm tối, tuyết rơi xuống càng nhiều, bọn Trầm Lăng tìm một quán trọ nhỏ phía ngoài thành Tế Nam ngơi nghỉ.

Chu Thất Thất được giải huyết, và chất thuốc cũng tan dần, nàng lại khóc nữa. Khi nghe Trầm Lăng thuật lại mọi chuyện, nàng lại hoảng hốt.

Là một quán trong làng quê, họ chỉ ăn qua loa, và vì mệt mỏi nên đi ngủ sớm.

Trầm Lăng nằm xuống là ngủ, A Đỗ cũng rút vào góc phòng, chỉ có Chu Thất Thất là ngồi dựa vách, chỗ này dơ dáy quá, mà nàng sung sướng đã quen nên trông thật góm ghiếc.

Nàng không nhắm mắt, mà cứ mở mắt thì thấy bộ mặt của Kim Vô Vọng, một bộ mặt mà đêm tối trông phát sợ, quay chỗ khác thì chút chút cũng bắt phải nhìn lại. Nhìn lại kỳ cục quá phải quay đi, cứ như thế mà nàng không tài nào nhắm mắt được.

Nhìn qua Trầm Lăng, thấy hấn nhắm mắt im rơ, nàng đâm ra tức tối lắm bầm :

- Thứ đồ gì nằm xuống là ngủ...

Bên ngoài tuyết rơi lả tả như những chùm hoa trắng, trời trong vắng vặc trông thật đầy thi vị...

Từ xa xa tiếng mõ canh ể oải điểm canh ba.

Chu Thất Thất vẫn cứ ngồi buồn bã.

Thình lình có tiếng vó ngựa và tiếng xe khua lộc cộc.

Nàng giật mình...

Phải chăng đoàn xe ngựa mà Trầm Lăng đã kể lại?...

Nàng hoảng hốt định quay lại gọi Trầm Lăng, nhưng vừa xoay mình thì vù một cái, Trầm Lăng đã vọt ra ngoài.

Chu Thất Thất gật gù :

- Giỏi, thì ra...

Chợt nghe vù một cái nữa và bóng thứ hai phóng ra tiếp theo.

Nàng quay lại thấy mất Kim Vô Vọng.

Hai người thân pháp thật là nhanh, cho đến khi Chu Thất Thất ra đến ngoài đường, cả hai đều đã mất dạng.

Chu Thất Thất vừa lo vừa tức, nàng nói lầm thảm :

- Được rồi, không gọi thì ta đi một mình.

Nhưng bây giờ tiếng xe ngựa không còn nghe thấy nữa, Chu Thất Thất cũng không biết tiếng khua hồi nãy ở hướng nào.

Bằng một cách hết sức trẻ con, nàng rút cây trâm phóng xuống đất, thấy đầu cây trâm kéo về hướng đông, nàng bèn theo hướng đông.

Nhưng đi mãi cũng không thấy gì cả, chẳng nghe tiếng xe, cũng không thấy dấu ngựa. Quang cảnh chung quanh càng xa càng vắng ngắt, những tàng cây tuyết phủ thấp cao như bóng quỷ dạo đêm.

Nếu là người khác thì chắc sẽ trở lại, nhưng Chu Thất Thất nổi tiếng là có gan bướng bỉnh, đã làm cái gì thì không chịu bỏ nửa chừng. Nhưng càng đi tuyết càng phủ lạnh run.

Thình lình từ dưới chân một luồng khí lạnh rút vào gân, thì ra đôi giày nàng đã tét, nước tuyết thấm vào y như mũi dao nhọn châm thấu da thịt.

Chu Thất Thất dòm quanh quất, càng dòm càng thấy tiêu điều.

Bốn phía đồng không mông quạnh, chân thì đau nhức ră rồi, Chu Thất Thất dựa vào gốc cây khóc thút thít.

Nàng lầm thảm tức tưởi, nàng giận Trâm Lăng, nàng rửa mặt mình.

Thình lình nghe tiếng ào ào ở mé bụi cây thưa, Chu Thất Thất rùng mình, nàng xoay lần theo gốc cây cẩn rặng dòm.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, tiếp liền theo, hai bóng áo trắng từ rừng cây thoảng qua.

Chu Thất Thất nắm chặt tay nhìn kỹ, thấy cả hai khoác áo choàng trắng loà xoà sát đất, tóc xoắn bờ vai, mỗi người cầm một chiếc roi đen đen... nhìn thật kỹ thì ra đó là hai người thiếu nữ.

Tuy trong hoàn cảnh dị kỳ đáng sợ, nhưng khi thấy họ là hai thiếu nữ, Chu Thất Thất cũng hơi yên yên.

Nàng chận tay lên ngực, không dám thở mạnh mà cũng không dám nhúc nhích.

Hai người thiếu nữ dòm quanh và ngừng lại.

Một trong hai người móc ra một cái còi và rít lên. Tiếng còi nghe như tiếng sói tru, quỷ khóc...

---Vietkiem.com---